

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci žalobce: U. N. V., zastoupeného Mgr. Markem Sedlákem, advokátem, se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalované: **Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem Štěpánská 15, Praha 2, proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 8. 2007, sp. zn. ČOI 1157/2007/0100/3200/2007/Vo/Št, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 10. 4. 2009, č. j. 11 Ca 282/2007 - 47,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalovaná rozhodnutím sp. zn. ČOI 1157/2007/0100/3200/2007/Vo/Št ze dne 29. 8. 2007 zamítla odvolání a potvrdila rozhodnutí ředitele inspektorátu České obchodní inspekce Jihomoravského a Zlínského kraje, kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 25 000 Kč pro porušení právních povinností uvedených v § 8 odst. 1 a 2 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, z důvodu, že nabízel výrobky neoprávněně opatřené různými ochrannými známkami. Dále bylo žalobci podle § 7b odst. 5 zákona č. 64/1986, o České obchodní inspekci, v platném znění, uloženo propadnutí výrobků a uhrazení paušální částky nákladů řízení ve výši 1000 Kč.

Rozhodnutí žalované napadl žalobce žalobou k Městskému soudu v Praze. Namítal, že výrobky, jejichž propadnutí bylo uloženo, nejsou definovány tak, aby nemohly být

zaměněny s jinými. Žalobce rovněž uvedl, že byl nesprávně označen za osobu povinnou. Městský soud však žalobu zamítl.

Proti rozhodnutí městského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost. Usnesením městského soudu ze dne 12. 2. 2009, č. j. 11 Ca 282/2007 - 42, byl vyzván, aby ve lhůtě do tří dnů od doručení této písemnosti zaplatil soudní poplatek za řízení o kasační stížnosti ve výši 3000 Kč. Současně byl správně poučen o následcích jeho nezaplacení. Toto usnesení bylo právnímu zástupci stěžovatele prokazatelně doručeno dne 18. 2. 2009. Stěžovatel však soudní poplatek neuhradil ani v této dodatečně lhůtě a na výzvu soudu ani neuvedl žádné skutečnosti, které by mu ve splnění této povinnosti bránily. Městský soud tedy v záhlaví označeným usnesením rozhodl o zastavení řízení o kasační stížnosti pro nezaplacení soudního poplatku v souladu s § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích.

Proti posledně uvedenému usnesení městského soudu podal stěžovatel kasační stížnost, v níž napadá nezákonnost rozhodnutí o zastavení řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 11. 6. 2002, sp. zn. II. ÚS 118/02, č. 231/2002 Sb. ÚS, který uvádí, že poplatková povinnost je osobní povinností žalobce ve smyslu § 42 odst. 2 věty druhé s. ř. s. Výzvu k zaplacení soudního poplatku tedy bylo nutno doručit nejen právnímu zástupci stěžovatele, ale i účastníku samotnému. V doplnění své kasační stížnosti dále stěžovatel namítá, že lhůta v délce 3 dnů od doručení usnesení, kterou městský soud k zaplacení soudního poplatku stanovil, je nepřiměřeně krátká a nepostačuje ani k informování klienta o nutnosti poplatek zaplatit. V této souvislosti odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2005, č. j. Na 225/2005 - 110, publikované pod č. 765/2006 Sb. NSS, v němž zdejší soud dospěl k závěru, že „*vzhledem k tomu, že soudní poplatek za kasační stížnost je 3000 Kč (...), bude zpravidla vyhovovat lhůta cca jednoho až dvou týdnů od doručení výzvy*“. Rovněž upozornil na nález pléna Ústavního soudu ze dne 13. 11. 2007, sp. zn. Pl. ÚS 2/07, který uvádí, že „*Ústavní soud považuje třídní lhůtu k dodatečnému splnění poplatkové povinnosti zásadně za nedostatečnou*.“

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil, zda kasační stížnost splňuje formální náležitosti, jež na ni klade soudní řád správní. Dospěl k závěru, že kasační stížnost byla podána včas, osobou, která byla účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení vzešlo, a která je řádně zastoupena ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. Rovněž jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná (§ 102 s. ř. s.).

Důvodnost kasační stížnosti pak posoudil v rozsahu stěžovatelem uplatněných kasačních námitek (§ 103 odst. 1 písm. e/ s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel ve své kasační stížnosti odkazuje na nález Ústavního soudu ze dne 11. 6. 2002, sp. zn. II. ÚS 118/02, v němž Ústavní soud dospěl k závěru, že zaplacení soudního poplatku je úkonem, který má žalobce povinnost vykonat osobně, nikoli prostřednictvím svého právního zástupce. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že tento nález byl překonán novou právní úpravou zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, účinnou od 1. 1. 2003, která zavádí v § 9 odst. 7 možnost splnit poplatkovou povinnost i dodatečně po zastavení řízení. Oproti předcházející právní úpravě, kdy bylo možno poplatek ze správní

žaloby dodatečně zaplatit jen ve lhůtě stanovené soudem ve výzvě, se tedy stanovená lhůta fakticky prodloužila ještě o dobu, kterou správnímu soudu trvá vydání usnesení, resp. jeho doručení, což podle přesvědčení Ústavního soudu není doba zanedbatelná (srov. výše zmíněný nálezný pléna Ústavního soudu ze dne 13. 11. 2007, sp. zn. Pl. ÚS 2/07). Ve světle nové právní úpravy interpretované Ústavním soudem v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 2/07 je postup soudu, který výzvu k zaplacení soudního poplatku ze správní žaloby nezaslal stěžovateli, ale pouze stěžovateli advokátovi, v souladu s pravidly pro doručování, jak byla nastavena v § 42 s. ř. s. ve spojení s § 49 odst. 1 o. s. ř. K tomuto závěru dospěl rovněž rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 3. 2. 2005, č. j. 2 Afs 187/2004 - 69 (dostupný na www.nssoud.cz): „ (...) z hlediska ochrany účastnických práv jsou přípustnost podání kasační stížnosti i reálná možnost napravit opomenutí při placení soudního poplatku dodatečně (i když logicky nikoliv neomezeně) dostatečnými prostředky soudní ochrany těchto práv a nadále není nutné, aby i za účinnosti nové úpravy správního soudnictví bylo nutno doručovat výzvu k zaplacení soudního poplatku jak zástupci účastníka (v případě, že ho účastník má), tak i účastníkovi samotnému“. Tuto námitku stěžovatele tedy Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou.

Dále stěžovatel namítá, že třídní lhůta, jež mu byla ke splnění poplatkové povinnosti stanovena městským soudem, je nepřiměřeně krátká. Na podporu tohoto svého tvrzení odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2005, č. j. Na 225/2005 - 110, a rovněž upozornil i na zmiňovaný nálezný Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 2/07. Nejvyšší správní soud shledává, že Ústavní soud sice dospěl k závěru, že třídní lhůta ke splnění poplatkové povinnosti není dostatečná, avšak usoudil, že za situace, kdy je usnesení o zastavení řízení vydáno v určitém časovém odstupu ode dne, kdy nabylo právní moci usnesení obsahující výzvu k zaplacení soudního poplatku, dochází k faktickému prodloužení lhůty stanovené soudem. Může se tak vytvořit „dostatečný prostor k tomu, aby se advokát se stěžovatelem na úhradě soudního poplatku dohodl“. V tomto konkrétním případě bylo usnesení obsahující výzvu ke splnění poplatkové povinnosti právnímu zástupci stěžovatele doručeno dne 18. 2. 2009, přičemž napadené usnesení o zastavení řízení o kasační stížnosti nabylo právní moci až dne 4. 6. 2009. Třídní lhůta stanovená městským soudem se tak fakticky prodloužila o více než tři a půl měsíce. To už je podle Nejvyššího správního soudu doba dostatečná na to, aby mohl právní zástupce svého klienta informovat o nutnosti splnit poplatkovou povinnost, i kdyby snad s ohledem na již překonanou judikaturu předpokládal, že výzva k jejímu splnění byla doručena i stěžovateli. Takto dlouhá doba je dostatečná i ve světle stěžovatelem namítaného usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2005, č. j. Na 225/2005 - 110. Nejvyšší správní soud tedy považuje za nedůvodnou rovněž tuto námitku.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že městský soud nepochybil, pokud rozhodl o zastavení řízení o kasační stížnosti podle § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích. Vzhledem k tomu nezbylo Nejvyššímu správnímu soudu než tuto kasační stížnost zamítnout podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch a nemá tedy právo na náhradu nákladů, které mu vznikly. Přestože žalovaná byla ve věci úspěšná, nevznikly jí náklady

řízení o kasační stížnosti přesahující rámec její běžné úřední činnosti. Soud jí proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. října 2009

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu